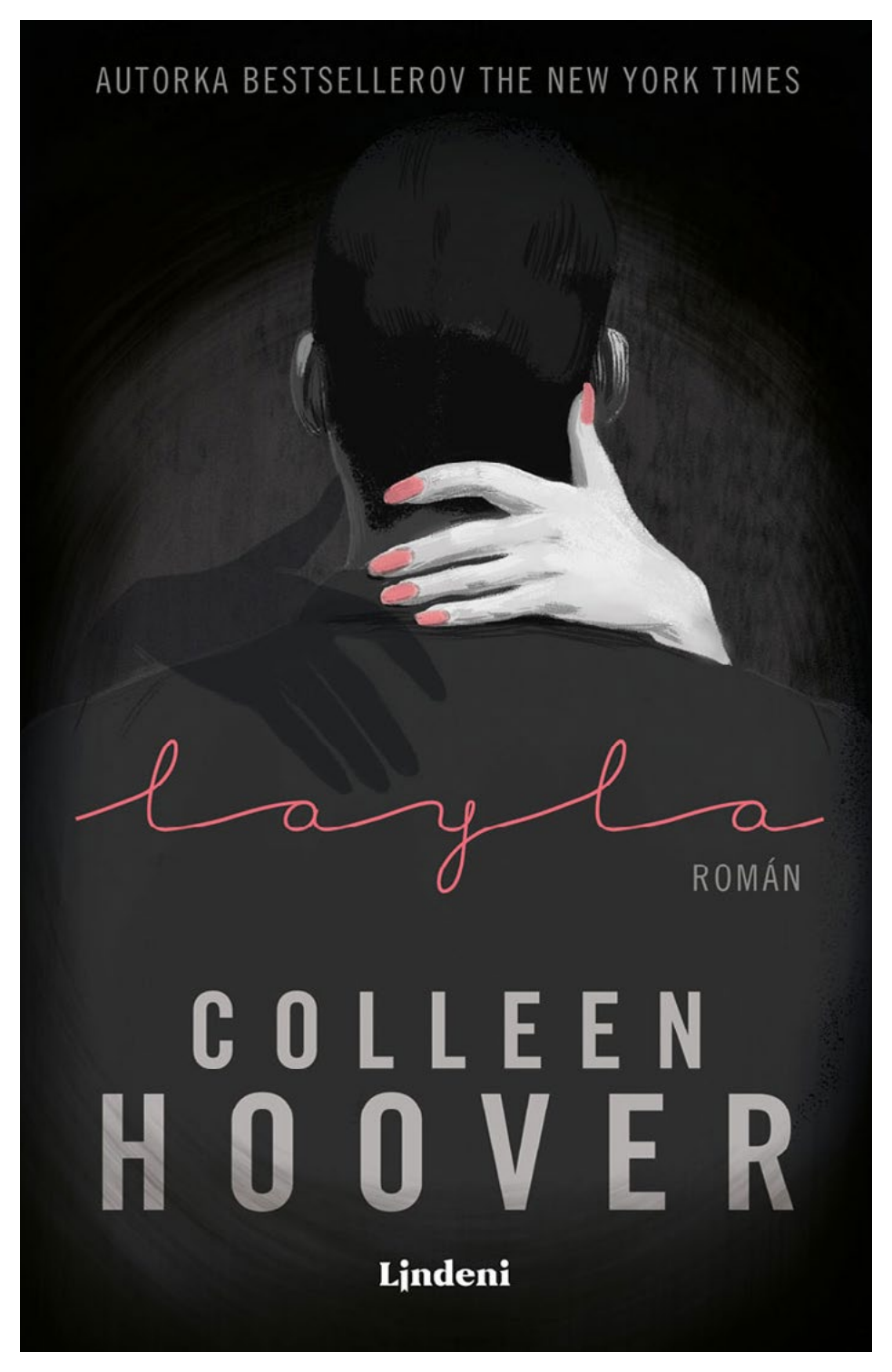

AUTORKA BESTSELLEROV THE NEW YORK TIMES

An artistic illustration of a person's back and hand. The person has dark hair and is wearing a dark garment. A hand with light skin and red-painted fingernails is placed on the person's shoulder. The background is dark and textured.

layla

ROMÁN

COLLEEN
HOOVER

Ljndeni

Layla

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Colleen Hoover

Layla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

layla

**COLLEEN
HOOVER**

layla

Ljndeni

*Venujem Beckhamovi.
Keď umriem, teba prídem strašiť ako prvého.
Baví ma desiť ťa.*

Nadprirodzené je prirodzené, doteraz neporozumené.

Elbert Hubbard

Rozhovor

Kým som zišiel na prízemie, prelepil som Layle ústa dvoma vrstvami izolačnej pásky, no ešte aj vo chvíli, keď si chlapík sadá za stôl, počujem jej tlmené výkriky.

Priniesol si starý kazetový diktafón, aké vídať vo filmoch z osemdesiatych rokov. Na dĺžku meria asi dvadsaťpäť, na šírku pätnásť centimetrov a na ľavom tlačidle má veľký červený kruh. Stlačí ho spolu s tlačidlom prehrávania a posunie diktafón doprostred stola. Kolieska kazety sa rozkrúti.

„Predstavte sa,“ vyzve ma.

Odkašlem si. „Leeds Gabriel.“

Kryt batérie je oblepený starou izolačnou páskou, tiahne sa aj po bokoch prístroja. Pripadá mi to trochu smiešne. Načo je dobré, že tento predpotopný aparát zaznamená každé moje slovo?

V tomto okamihu už úplne rezignujem. Nevidím svetlo na konci tunela. Ani s istotou neviem, či tento tunel vôbec má *koniec*.

Ako môžem dúfať, že nájdem východisko, keď sa všetko celkom vymklo spod kontroly? Rozprávam sa s akýmsi detektívom, s ktorým som sa zoznámil na internete, zatiaľ čo moja priateľka na poschodí prichádza o rozum.

Znova sa ozve buchot, ako keby vedela, že na ňu práve myslím. Drevené čelo postele na poschodí naráža do steny a vytvára v tomto obrovskom prázdnom dome strašidelnú ozvenu.

„Takže,“ ozve sa muž. „Kde chcete začať?“ Zrejme sa na prácu dokáže sústrediť aj napriek hluku, nie som si však istý, či sa to podarí mne. Vedomie, že Layla mojím príčinám trpí, nie je ľahké ignorovať. Pri každom zvuku doliehajúcom z poschodia sa strhávam. „Čo keby sme začali tým, ako ste sa zoznámili?“ navrhne muž.

Nechce sa mi odpovedať na otázky, ktoré určite nepovedú k žiadnym riešeniam. No v tejto chvíli by som radšej počúval svoj hlas než Layline tlmené výkriky. „Zoznámili sme sa vlani v lete. Vtedy to tu fungovalo ako penzión. Bol som basgitarista a s kapelou sme hrali na svadbe jej sestry.“

Muž nereaguje. Oprie sa o operadlo stoličky a mlčky sa na mňa díva. Neviem, ako pokračovať. Mám zachádzať do podrobností?

„Ako moje zoznámenie s Laylou súvisí s tým, čo sa deje v tomto dome?“

Pokrúti hlavou a so založenými rukami sa oprie o stôl. „Možno nesúvisí. No práve preto som prišiel, Leeds. Pomôcť by mohlo čokoľvek. Potrebujem, aby ste sa rozpamätali na prvý deň, ktorý ste tu strávili. Čo mala Layla oblečené? Čo ste tu obaja robili? Čo vám povedala ako prvé? Pripadal vám tento dom v ten večer čímsi nezvyčajný? Čím viac mi povie, tým lepšie. Záleží aj na najmenších detailoch.“

Opriem sa lakťami o stôl a dlaňami si zakryjem uši, aby som nepočul zvuky, ktoré Layla vydáva na poschodí. Neznosiem počúvať, aká je rozrušená. Veľmi ju ľúbim, ale ne-

viem, či sa dokážem rozpamätať a rozprávať o dôvodoch, prečo ju tak strašne ľúbim, keď ju vystavujem toľkému utrpeniu.

Snažím sa nerozmýšľať nad tým, aké bolo na začiatku všetko dokonalé. Spomienky na tie časy vo mne len utvrdzujú presvedčenie, že za to, ako sme dopadli, môžem s veľkou pravdepodobnosťou ja.

Zavriem oči a rozpamätávam sa na večer, keď sme sa zoznámili. Keď bol život jednoduchší. Keď bola nevedomosť naozaj sladká.

„Vôbec nevedela tancovať,“ začnem. „To som si na nej všimol ako prvé...“

Prvá kapitola

Vôbec nevie tancovať.

To si na nej všímam ako prvé, zatiaľ čo stojím na pódiu a hrám pred rednúcim davom. Má dlhé ruky a zdá sa, že ich absolútne nedokáže ovládať. Je bosá, pobehuje po tráve a dupe nohami bez kúska nehy, ktorú pieseň navodzuje. Divo myká hlavou a neposlušné čierne kučery jej padajú do čela, akoby si vychutnávala nejaký heavy metal.

Vtipné na tom je, že hráme moderné country. *Nezáživné* moderné country. Odrhovačky, ktoré sa nedajú ani počúvať, nieto ešte hrať.

Sme Garrettova kapela.

Presne tak sa voláme. *Garrettova kapela*. Na lepší názov sa Garrett nezmohol.

Som neoficiálny štvrtý člen kapely – vstúpil som do nej ako posledný. Hrám na base. Nemyslím tým kontrabas, ktorý v ľudoch vyvoláva rešpekt. Hrám na elektrickej basgitarre. Na nedocenenom neviditeľnom nástroji v rukách neviditeľného člena kapely hrajúceho v pozadí každej piesne. Mne však hranie v pozadí neprekáža. Možno práve preto mám basgitaru radšej než hocijaký iný nástroj.

Po štúdiu hudby na Belmonte som sa chcel stať spevákom a textárom, ale Garrettovi so skladaním piesní nepo-

máham. Nechce, aby som mu pomáhal. Nemáme rovnaký hudobný vkus, takže si skladám piesne sám pre seba a odkladám si ich na deň, keď nazbieram dostatok odvahy na vydanie sólového albumu.

V posledných rokoch popularita kapely vzrástla, a hoci sme teraz žiadanejší, čo znamená, že nám aj lepšie platia, mne ako basgitaristovi honorár nezvýšili. Chcel som sa o tom porozprávať so zvyškom kapely, ale neviem, či by to malo zmysel. Ostatní navyše potrebujú peniaze viac ako ja. Nehovoriac o tom, že ak s tým vyrukujem, možno mi v kapele ponúknu oficiálne miesto, a pokiaľ mám byť úprimný, naša hudba mi tak lezie na nervy, že sa vlastne aj hanbím stáť na tomto pódii.

Každé vystúpenie ma vnútri zožiera. Kúsok po kúsku. Obávam sa, že čoskoro zo mňa zostane už len prázdna telesná schránka.

Naozaj neviem, čo ma v kapele ešte drží. Nevstupoval som do nej s úmyslom, že zostanem nastálo, ale z nejakého dôvodu sa nedokážem dokopať k tomu, aby som z nej sám odišiel. Keď som mal osemnásť, umrel mi otec a od jeho smrti som nikdy nemal problém s peniazmi. Mame a mne zanechal slušnú životnú poistku a firmu pôsobiacu v oblasti inštalácie internetu, ktorá sa o seba dokáže postarať aj sama a jej zamestnanci sú radi, že sa im nepletiem pod nohy a nemením rokmi overené postupy. S mamou teda žijeme z firemných príjmov, ale radšej si držíme odstup.

Som za to jednoznačne vďačný, lenže na druhej strane na to nie som pyšný. Keby ľudia vedeli, ako málo sa odo mňa v tomto živote vyžaduje, vôbec by ma nerespektovali. Možno práve preto v kapele zostávam. Veľa cestujeme, veľa pracujeme, veľa ponocujeme. Takáto sebatrýzeň vo mne vyvolá-

va pocit, že si aspoň časť sumy na svojom bankovom konte zaslúžim.

Stojím na svojom vyhradenom mieste na pódiu, pri hraní pozorujem to dievča a rozmýšľam, či je opité, nadrogované, alebo si len uťahuje z nášho strašného hrania. Nech už sa mece ako ryba na suchu z akéhokoľvek dôvodu, som zaň vďačný. Jej tanec je to najzábavnejšie, čo sa nám v poslednom čase počas vystúpenia prihodilo. V istom okamihu sa dokonca pristihnem pri úsmeve – už si ani nepamätám, kedy sa mi niečo také stalo naposledy. A to som sem pôvodne vôbec nechcel ísť.

Možno za to môže tá atmosféra – diskretnosť priestorov v kombinácii so svadobnou hostinou. Možno skutočnosť, že si nás nik nevšíma a deväťdesiat percent svadobčanov už odišlo. Možno tráva, čo dievčaťu trčí z vlasov, a zelené škvrny na šatách, ku ktorým prišlo, keď cez túto pieseň tri razy spadlo. Možno polročná sexuálna abstinencia, do ktorej som sa donútil po rozchode s bývalou.

A možno si táto dievčina získava celú moju pozornosť zo všetkých spomínaných dôvodov. Neprekvapuje ma to, lebo aj keď má na lícach rozmazaný mejkap a zopár kučier sa jej lepí na spotené čelo, je najkrajšia zo všetkých prítomných žien. O to zvláštnie je, že si ju nik nevšíma. Hráme záverečnú pieseň a hlúčik posledných svadobčanov postáva pri bazéne s mladomanželmi.

Keď konečne dohráme a začíname sa baliť, počúva nás už len moja príšerná tanečnica.

Odchádzam si dozadu odložiť gitaru do puzdra a počujem, ako kričí ešte! Rýchlo puzdro zavriem a dúfam, že keď všetky nástroje ponakladáme do dodávky, niekde ju nájdem.

Všetci štyria sa chystáme v penzióne prespať, zarezervovali sme si dve izby. Cesta do Nashvillu by nám trvala jedenaásť hodín a nikomu sa o polnoci nechcelo sadieť za volant.

Keď Garrett zatvára dvere na dodávke, prichádza k nemu ženích a pozýva nás všetkých na pohárik. Inokedy by som odmietol, ale teraz dúfam, že tu ešte natrafím na príšernú tanečnicu. Pobavila ma. A páčilo sa mi, že si vôbec nespievala texty našich piesní. Neviem, či by ma mohlo priťahovať dievča, ktorému sa páči Garrettova hudba.

Nájdem ju v bazéne, splýva na chrbte, ešte vždy v béžových družičkovských šatách zašpinených od trávy.

V bazéne okrem nej nik nie je, a tak si vezmem pivo, prejdem k okraju, kde je voda najhlbšia, strasiem topánky a len tak v rifliach si ponorím nohy do vody.

Hladina sa na mojej strane bazéna rozvlní a jemné vlnky sa postupne dostanú až k nej. Lenže ona nezdvihne hlavu, aby sa pozrela, kto jej robí vo vode spoločnosť. Ďalej sa díva na oblohu, ticho a nehybne ako plávajúce brvno. Pôsobí úplne inak, než keď sa pred chvíľou tak smiešne predvádzala. Po pár minútach pozorovania ju voda celú pohltí a zrazu je preč. Zaberie rukami, vynorí hlavu nad hladinu a pozrie sa priamo na mňa, akoby celý čas vedela, že tu sedím.

Udržiava sa na vode jemnými pohybmi nôh a rúk. Pomaly sa ku mne približuje, až mi napokon dopláva k nohám a zdvihne ku mne pohľad. Za chrbtom mám mesiac, jeho žiara sa jej odráža v očiach, takže vyzerajú ako dve drobné žiarovky.

Z pódia sa mi zdala pekná. Teraz je odo mňa sotva pol metra a uvedomujem si, že väčšiu krásku som v živote ne-

videl. Plné ružové pery, jemná brada, ktorú by som rád pohladil. Oči sa jej zelenajú ako tráva okolo bazéna. Najradšej by som za ňou vošiel do vody, ale vo vrecku mám mobil a v ruke poloprázdnu plechovku piva.

„Púšťaš si niekedy na YouTube videá ľudí, ktorí vo vnútri umierajú?“ opýta sa.

Netuším, prečo sa ma na to pýta, ale nech by v tomto okamihu povedala hocičo, jej slová by ma zasiahli rovnakou silou ako táto otázka. Má slabý a jemný hlas, vychádza jej z hrdla celkom nenútene.

„Nie,“ odvetím.

Je trochu zadychčaná, pretože sa stále udržiava nad hladinou. „Sú to také kompilácie trapasov. Kamera v najhoršom okamihu vždy zaostrí na tvár ľudí, ktorým sa niečo stalo. Tvária sa, akoby vnútri umierali.“ Rukami si utiera vodu z očí. „Presne tak si dnes na pódiu vyzeral ty. Ako keby si vnútri umieral.“

Nevšimol som si, že by sa vôbec dívala na pódium, niečo ešte žeby ma pozorovala tak dlho, aby presne vedela odhadnúť, ako sa pri hraní tých odrhovačiek cítim.

„Ja som už vnútri dávno mŕtvy. Zomrel som v deň, keď som s touto kapelou začal hrať.“

„Aj som si myslela. Páčil sa ti môj tanec? Snažila som sa ťa rozveseliť.“

Prikývnem a odpijem si z piva. „Podarilo sa ti to.“

Široko sa usmeje a na niekoľko sekúnd zmizne pod hladinou. Keď sa znova vynorí, odhrnie si z tváre vlasy a opýta sa: „Máš frajerku?“

„Nie.“

„Frajera?“

„Nie.“

„Ženu?“

Pokrútim hlavou.

„A máš aspoň kamarátov?“

„Ani nie,“ priznám.

„Súrodencov?“

„Som jedináčik.“

„Dočerta. Takže si sám ako prst.“

Ďalší presný odhad. Aj keď v mojom prípade je samota dobrovoľná.

„Koho považuješ za najdôležitejšieho vo svojom živote?“ opýta sa. „Rodičia sa nerátajú.“

„Teraz?“

Prikývne. „Áno. Teraz. Koho považuješ za najdôležitejšieho vo svojom živote?“

Chvíľu nad jej otázkou rozmýšľam a uvedomujem si, že okrem mamy nemám nikoho, za koho by som bol ochotný položiť život. Chalani z kapely sú mi ľahostajní. Beriem ich skôr ako kolegov, s ktorými nemám nič spoločné. A keďže rodičia sa nerátajú, jediný kto mi momentálne schádza na um, je toto dievča.

„Asi teba,“ odvetím.

Nakloní hlavu a prižmúri oči. „To je trochu smutné.“ Zdvihne nohy a odrazí sa od steny bazéna medzi mojimi nohami, čím sa odo mňa vzdiali. „Asi by som ti teda mala dnešok trochu spríjemniť.“ Na tvári sa jej zjaví koketný úsmev. Pozvánka.

Prijímam ju tým, že odložím mobil na betón vedľa teraz už prázdneho piva. Vyzlečiem si tričko a dívam sa, ako ma pozoruje pri tom, keď sa spúšťam do bazéna.

Teraz sme na jednej úrovni a, dočerta, zdá sa mi, že ešte skrášnela.

Pomaly okolo seba plávame a dávame si pozor, aby sme sa navzájom nedotýkali, hoci je zjavné, že po tom obaja túžime.

„Kto si?“ opýta sa.

„Basák.“

Zasmeje sa a jej smiech je presným protikladom jej slabého hláska. Je rafinovaný a nečakaný a možno sa mi páči ešte väčšmi než jej hlas. „Chcem vedieť, ako sa voláš,“ vysvetlí.

„Leeds Gabriel.“ Ešte vždy okolo seba plávame. Nakloní hlavu a chvíľu nad mojím menom rozmýšľa.

„Leeds Gabriel znie ako frontmanské meno. Prečo hráš v cudzej kapele?“ Rozpráva ďalej, odpoveď na otázku ju zjavne nezaujíma. „Pomenovali ťa podľa toho mesta v Anglicku?“

„Veru tak. A ako sa voláš ty?“

„Layla.“ Zašepká to ako nejaké tajomstvo.

To meno je dokonalé. Som presvedčený, že iné by sa jej nehodilo.

„Layla!“ zvolá ktosi za mnou. „Pod' sem.“ Obzriem sa a vidím, že mi za chrbtom stojí nevesta a čosi Layle podáva. Layla k nej pripláva, vyplazí jazyk a nevesta jej naň položí bielu pilulku. Layla prehltne a ja netuším, čo to bolo, ale vyzerala pri tom brutálne sexy.

Všimne si, že fascinovane hľadím na jej pery. „Leeds by si dal tiež,“ vyhrkne Layla a načahuje sa za ďalšou pilulkou. Nevesta jej ju podá a odíde. Nepýtam sa, čo to je. Je mi to jedno. Túžim po nej ako Rómeo po Júlii a ochotne od nej prijmem hocaký jed.

Otvorím ústa. Má mokré prsty a časť pilulky sa rozpustila, ešte než som ju ucítil na jazyku. Je horká a bez vody mi ide ťažko dolu krkom, ale nakoniec ju prehltnem. Časť rozhryziem.

„Koho si považoval za najdôležitejšieho vo svojom živote včera?“ vyzvedá Layla. „Kým som sa ti do cesty priplietla ja?“

„Seba.“

„Takže som ťa vytlačila z prvého miesta?“

„Vyzerá to tak.“

Ladne a bez námahy sa prevráti na chrbát, akoby v bazéne trávila viac času než na súši. Znova sa díva na oblohu, ruky má rozpažené, hrud' sa jej pri hlbokých nádychoch nadvihuje.

Chrbtom sa opriem o stenu bazéna, vystriem ruky a pridržím sa betónového okraja. Rozbúchava sa mi srdce. Tuhne mi krv.

Netuším, čo za drogu mi dala, pravdepodobne extázu alebo nejaký iný povzbudzovák, lebo účinok sa dostavuje rýchlo. Oveľa citlivejšie vnímam, čo sa mi deje v hrudi než vo zvyšku tela. Mám pocit, že mi opúcha srdce, akoby vo vnútri nemalo dosť miesta.

Layla stále splýva na chrbte, ale tvár má blízko mojej hrude. Leží rovno predou mnou. Keby som sa trochu naklonil, nedívala by sa na oblohu. Dívala by sa na mňa.

Doriti, toto je riadny matroš.

Cítim sa dobre. Cítim sa sebaisto.

Voda, čo nás obklopuje, je taká pokojná, až sa zdá, že sa Layla vznáša vo vzduchu. Oči má zavreté, no len čo mi temenom hlavy narazí do hrude, pozrie na mňa, akoby čakala, že niečo urobím.

A tak aj niečo urobím.

Nahnem sa a perami nežne spočiniem na jej ústach. Bozkávame sa s tvármi obrátenými naopak, spodnú peru má medzi mojimi perami. Dotyk jej úst vo mne vyvolá menšiu explóziu, odpaľuje skryté mínové polia pod každým centimetrom mojej kože. Je to zvláštne a fascinujúce, lebo celý čas chrptom splýva na vode. Vnáram jej do úst jazyk, no z akéhosi dôvodu cítim, že na iné dotyky nemám právo, a tak ruky nechávam, kde sú – na okrajoch bazéna.

Layla má ruky ešte vždy rozpažené a pohybuje len perami. Som rád, že sa prvý raz bozkávame obrátene, lebo si viem predstaviť, aké skvelé bude, keď ju pobožkám správne. Už nikdy sa nechcem bozkávať bez tej drogy od nevesty. Mám pocit, akoby sa mi srdce scvrkávalo na veľkosť drobnej mince a každým úderom sa nafukovalo na obrovský bubon.

Nebije tak, ako by malo. Nevydáva jemné *bum-bum, bum-bum, bum-bum*.

Robí *bum* a *TRESK*.

Bum-TRESK, bum-TRESK, bum-TRESK.

Už ju nechcem bozkávať obrátene. Pocit, že do seba presne nezapadáme, ma doháňa do šialenstva a túžim po tom, aby naše pery dokonale splynuli. Chytím ju okolo pása, otočím tvárou k sebe a potom si ju pritiahnem. Nohami sa mi ovinie okolo tela, obe ruky vynorí z vody a chytí ma za zátýlok, pričom sa trochu ponorí, lebo teraz ju nad vodou držím už len ja. Lenže ja jej práve rukami kľžem po chrbte, takže sa začíname potápať a žiaden z nás sa tomu nebráni. Než sa celkom ponoríme, prisajeme sa jeden druhému na ústa. Medzi pery nám neprenikne ani kvapka vody.

Klesáme spolu až na dno bazéna. Len čo naň dopadneme, naraz otvoríme oči a odtiahneme sa, aby sme sa na seba mohli pozrieť. Vlasý sa jej vlnia nad hlavou a pripomínajú anjela.

Najradšej by som si ju odfoťil.

Priestor medzi nami zrazu zaplnia bubliny a obaja vyplávame k hladine.

Vynáram sa dve sekundy pred ňou. Hľadáme si do očí, pripravení na ďalšie bozky. Znova sa k sebe pritísneme a vrátime sa do tej istej polohy. Ústami hľadáme jeden druhého, no len čo na jej perách ucítim chlór, vyrušia nás pokriky.

Počujem, ako nás Garrett a zopár ďalších hlasov povzbudzuje, aby sme sa ďalej bozkávali.

Layla sa obzrie a ukáže im prostredník.

Odtrhne sa odo mňa a prepláva k okraju bazéna. „Podme preč,“ vyzýva ma a vychádza z bazéna. Nerobí to ladne. Vyťahuje sa z hlbkej vody necelé dva metre pred schodíkmi, a aby sa jej podarilo vyjsť, musí sa zvaliť na betón. Vyzerá nemotórne a dokonalo.

Nasledujem ju a o niekoľko sekúnd obaja bežíme za dom, kde je viac tmy a súkromia. Tráva pod mojimi nohami je studená a mäkká. Ako ľad... len roztopený. Roztopený ľad je v podstate voda. Nepripadá mi však ako voda. Pripadá mi ako roztopený ľad.

Pod vplyvom drog sa pocity opisujú ťažko.

Layla ma chytí za ruku, zvalí sa na ľadovú trávu a stiahne ma na seba. Nadvihnem sa na lakťoch, aby mohla dýchať, a chvíľu ju pozorujem. Je pehavá. Nie veľmi, zopár pieh jej posieva nos. Zopár líca. Zdvihnem ruku a prejdem po nich prstami. „Prečo si taká krásna?“

Zasmeje sa. A právom. Je to otrepaná fráza.

Prevráti ma na chrbát a povytiahne si šaty, aby si na mňa mohla obkročmo sadnúť. Stehnami sa mi prílepí na boky, lebo sme úplne premočení. Rukami jej spočiniem na bedrách a vychutnávam si silu tohto opojenia.

„Vieš, prečo sa tento penzión volá Corazón del País?“ opýta sa.

Neviem, a tak len pokrútim hlavou a dúfam, že je to na dlhé vysvetľovanie, aby rozprávala viac než doteraz. Jej hlas by ma bavilo počúvať aj celú noc. V penzióne majú jednu miestnosť, ktorú nazývajú hlavná sieň. Všetky jej steny lemujú stovky kníh. Celú noc by mi z nich mohla čítať.

„V preklade to znamená *Srdce krajiny*,“ vysvetľuje. Pri rozprávaní jej v očiach a hlase badať vzrušenie. „Toto miesto – pozemok, na ktorom práve ležíš – je geografickým stredom Spojených štátov.“

Možno sa nedokážem dostatočne sústrediť pre tlkot svojho srdca, no takéto vysvetlenie mi nedáva zmysel. „A prečo ho tak teda nazvali? Veď stredom tela nie je srdce, ale žalúdok.“

Znova sa ostro a krátko zasmeje. „Máš pravdu. No *Estomago del País* neznie až tak dobre.“

Doriti. „Ty vieš po francúzsky?“

„Som si viac než istá, že je to po španielsky.“

„Tak či tak ma to vzrušuje.“

„Chodila som na španielčinu len jeden rok na strednej,“ dodá. „Nemám nijaké skryté nadanie. Nič pred tebou neskrývam.“

„O tom pochybujem.“ Prevrátim ju na chrbát a zápästia jej pritískam k tráve. „Si nadaná tanečnica.“

Zasmeje sa a ja ju pobožkám.

Božkávame sa niekoľko minút.

A nielen to. Dotýkame sa. Pohybujeme sa. Stonáme.

Všetkého je na mňa priveľa – mám pocit, že balansujem na prahu smrti. Srdce mi ide v hrudi doslova vybuchnúť. Rozmýšľam, či by sme nemali prestať. Drogy v kombinácii s Laylinými dotykmi viac neunesiem. Nemôže ma objímať už ani sekundu, lebo inak z toho návalu pocitov omdliem. Akoby mi zo všetkých nervových zakončení vyrastali nové nervové zakončenia. Všetko cítim dvojnásobne silnejšie.

„Musím si dať pauzu,“ šepnem a odviním zo seba jej nohy. „Dočerta, na čom to fičíme? Nemôžem dýchať.“ Prevrátim sa na chrbát lapajúc po vzduchu.

„Chceš vedieť, čo ti dala moja sestra?“

„Nevesta je tvoja sestra?“

„Áno, volá sa Aspen. Je odo mňa o tri roky staršia.“ Layla sa zdvihne na lakte. „Prečo ťa to zaujíma? Páči sa ti to?“

Prikývnem. „Áno. Cítim sa super.“

„Je to sila, čo?“

„Tak to ti poviem.“

„Aspen mi to dáva, vždy keď priveľa pijem.“ Nakloní sa, až sa mi perami dotkne ucha. „Volá sa to aspirín.“ Len čo sa odtiahne, so širokým úsmevom sleduje, ako zmätene sa tvárim. „Myslel si si, že si zdrogovaný?“

Prečo by som sa inak takto cítil?

Posadím sa. „Nebol to aspirín.“

V záchvate smiechu sa zvalí na chrbát a prežehná sa. „Prisahám Bohu, že si si dal *aspirín*.“ Zadúša sa od smiechu. Keď sa konečne upokojí, rozkošne si vzdychne. Doriti, vážne som práve povedal *rozkošne*?

Pokrúti hlavou a s úsmevom sa na mňa zahľadí. „Tieto pocity v tebe nevyvolávajú drogy, Leeds.“ Vstane a zamieri pred dom. Opäť ju nasledujem, lebo ak to bol naozaj aspirín, som pekne mimo.

Som mimo.

Netušil som, že sa s niekým môžem cítiť tak dobre aj bez toho, aby mi v tele kolovali drogy.

Keď vojdeme do domu, Layla neodíde do svojej izby. Vykročí k hlavnej sieni s kopami kníh a menším klavirom. Len čo sme obaja vnútri, zatvorí dvere a zamkne. Zo šiat nám na zem kvapká voda.

Keď zastanem a obrátim sa k nej, pohľad upiera na mláčku pod mojimi nohami.

„Podlaha je stará,“ podotkne. „Mali by sme na ňu brať ohľad.“ Pretiahne si premočené šaty cez hlavu a v tlmenom svetle miestnosti stojí meter a pol odo mňa iba v podprsenke a nohavičkách. Neladia. Má bielu podprsenku a zeleno-čierne kárované nohavičky a celkom sa mi páči, že sa príliš nezamýšľala nad tým, čo bude mať oblečené pod šatami. Chvíľu ju pozorujem – obdivujem jej krivky a fakt, že sa predou mnou nesnaží nič skrývať.

Moja bývalá mohla postavou konkurovať modelkám, ale nikdy so sebou nebola spokojná. Postupom času ma to začalo iritovať, lebo nech bola akokoľvek krásna, vždy z nej kričala neistota.

Z Laylinho postoja srší sebavedomie, ktoré by ma priťahovalo bez ohľadu na jej výzor. Urobím, čo odo mňa žiada, vyzlečiem si rifle a nechám si len boxerky. Layla pozbiera naše oblečenie a odloží ho na koberec, ktorý má pravdepodobne ešte väčšiu hodnotu než podlaha, ale nech je, ako chce.

Rozhliadam sa po miestnosti a pri stene vedľa klavíra zbadám koženú pohovku s umelou patinou. Túžim na ňu Laylu hodiť a stratiť sa v nej, lenže ona má iné plány.

Vytiahne klavírnu stoličku a posadí sa na ňu. „Vieš spievať?“ opýta sa a stlačí niekoľko klávesov.

„Viem.“

„Prečo nespievaš aj na koncertoch?“

„Je to Garrettova kapela. Nikdy ma o to nežiadal.“

„Garrett? Tak sa volá váš spevák?“

„Presne tak.“

„Je rovnako úbohý ako texty jeho piesní?“

Jej otázka ma rozosmeje. Pokrútim hlavou a prisadnem si k nej. „Je hrozný, ale nie až tak ako jeho texty.“

Stlačí jednočiarkové céčko. „Žiarli na teba?“ opýta sa.

„Prečo by na mňa žiarlil? Veď som len basák.“

„Nepôsobí ako spevák. Zato ty áno.“

„To je odvážne tvrdenie. Ešte si ma nepočula spievať.“

„To je jedno. Aj keby si spieval hrozne, na pódiu všetkých zatieniš.“

„Tak ako si všetkých zatienila ty, keď si tancovala?“

„Ja som bola na parkete úplne sama.“

„Vidiš? Ani som si nevšimol.“

Len čo dopoviem, nakloní sa ku mne a čakám, že ma pobožká, no miesto toho mi do pier zašepká: „Zahraj mi niečo.“ Vzápätí podíde k pohovke a ľahne si na ňu. „Zahraj niečo, čo si ten klavír zaslúži,“ vyzve ma.

Prekríži si členky a jednu ruku si nechá voľne visieť z pohovky. Prstom prechádza po drevenej podlahe a čaká, kým začnem hrať, ale ja od nej nedokážem odtrhnúť zrak. Neviem, či je na tomto svete iná žena, na ktorú by som sa

túžil dívať bez jediného žmurknutia, až kým by ma nezačali páliť oči, no Layla ma netrpezlivo pozoruje.

„Čo ak sa ti moja hudba nebude páčiť?“ opýtam sa. „Dáš sa mi aj napriek tomu pobožkať?“

Nežne sa usmeje. „Znamená tá pieseň pre teba veľa?“

„Keď som ju skladal, vložil som do nej kúsok svojej duše.“

„Tak sa nemáš čoho báť,“ odvetí potichu.

Otočím sa na stoličke a prsty položím na klávesy. Než sa pustím do hrania, na okamih zaváham. Túto pieseň som ešte pred nikým nehral. Jediný, komu by som ju túžil zaspievať, je môj otec, no ten už nežije. Zložil som ju po jeho smrti.

Pri hraní Garrettových piesní na pódiu nebývam nervózny, ale teraz sa cítim inak. Pieseň sa ma bytostne dotýka, a hoci ju mám zahrať pred jedinou osobou, vnímam ju ako najdôležitejšie publikum, pred akým som kedy vystupoval.

Naberiem do pľúc vzduch a s pomalým výdychom začnem hrať.

V ten večer som prestal veriť v nebo

Lebo neverím, že Boh je taký krutý

Ty veríš?

V ten večer som sa prestal modliť na kolenách

No už sa nemodlím ani stojmo

Ty sa modlíš?

V ten večer som pozatváral dvere aj okná

A odvtedy sedím v tme

Aj ty v nej sedíš?

V ten večer som zistil, že šťastie jestvuje len v rozprávkach

Layla

V tisíckach stránok, ktoré si mi nahlas

Čítal

V ten večer som prestal veriť v Boha

Lebo hoci si bol náš, on si ťa

Vzal

A tak som v ten večer prestal...

Prestal som...

Proste som prestal.

V ten večer som prestal.

Prestal som.

Proste som prestal.

V ten večer som prestal.

Ja...

Keď dohrám, ruky si zložím do lona. Váham, či sa mám otočiť a pozrieť sa na ňu. Len čo som zahrál posledný tón, v sieni sa rozhostilo ticho. Ticho pohlcujúce hluk z celého domu. Nepočujem ju ani dýchať.

Zatvorím klavír a pomaly sa na stoličke otočím. Layla upiera pohľad na strop a utiera si oči. „No teda,“ šepne. „To som nečakala. Cítim sa, akoby si mi práve podupal po hrudi.“

Presne takisto sa cítim od chvíle, keď som ju dnes prvý raz zazrel.

„Páči sa mi, ako sa tá pieseň končí,“ podotkne. Posadí sa na pohovke a nohy vtiahne pod seba. „Ako stíchneš uprostred vety. Perfektný koniec. Veľmi silný.“

Nebol som si istý, či vycítila, že som posledný verš nechal otvorený zámerne, no len čo ma utvrdí, že si to všimla, som z nej ešte väčšmi unesený.

„Kde tú pieseň nájdem? Je na Spotify?“

Pokrútim hlavou. „Zatiaľ som nič zo svojej tvorby nevydal.“

S predstieraným zhrozením plesne po opierke pohovky. „Čože? Dočerta, a to už prečo?“

Pokrčím plecami. „Neviem.“ Naozaj *neviem*. „Možno preto, že v Nashville si o sebe každý namýšľa, že je hviezda. Ja si o sebe nič namýšľať nechcem.“

Vstane a prejde až ku mne na klavírnej stoličke. Zatlačí mi na plecia, až kým sa chrptom neopriem o klavír, a potom si na mňa obkročmo sadne a kolená si vyloží na stoličku. Dívam sa na ňu a ona mi drží tvár a s prižmúrenými očami hovorí: „Nechávať si vlastnú hudbu len pre seba je sebecko. Radšej buď nesebecká hviezda ako sebecká nula.“

Asi začínam byť rád, že som toto dievča spoznal.

Naozaj rád.

Chytím ju za zátylok a prisajem sa jej na pery. Nechápem, čo sa so mnou deje. Už dávno sa mi nestalo, že by sa mi nejaké dievča páčilo natoľko, aby ma zaujímalo, kde bude na druhý deň.

Lenže... kde bude Layla zajtra?

Kde bola včera?

Kde sa cíti ako doma?

Kde vyrastala?

Na kom *jej* práve najviac záleží?

Chcem vedieť všetko. Všetko.

Layla náš bozk preruší. „Keď si dnes Aspen všimla, ako sa na teba dívam, varovala ma. Povedala: ‚Sľúb mi, že sa od tých muzikantov budeš držať čo najďalej. Pravdepodobne majú chlamýdie.‘“

Zasmejem sa. „A sľúbila si jej, že sa odo mňa budeš držať ďalej?“

„Nie. Povedala som: ‚To nič. Ak má chlamýdie, určite bude mať aj kondómy.‘“

„Nemám chlamýdie. No ani kondóm.“

Odtiahne sa odo mňa a vstane. „To nič. Jednu škatuľku mám v izbe.“ Otočí sa a zamieri k dverám.

Zdvihnem naše mokré šaty a vychádzam za ňou zo sie-
ne na poschodie. Otvorene ma k sebe síce nepozvala, ale je
mi jasné, že chce, aby som ju nasledoval, lebo celou cestou
po schodoch rozpráva.

„Už som to dávno nerobila,“ prehodí ponad plece. „Kon-
dómy mám len preto, že sme ich dostali ako darček na roz-
lúčke so slobodou.“ Zvrtne sa a zastane na jednom zo scho-
dov. „Vôbec som si neuvedomovala, koľko úsilia musí človek
vynaložiť, aby si v reálnom svete mohol zakefovať. Na výške
sa ani netreba snažiť, ale po nej... *ach*.“ Otočí sa a ďalej krá-
ča po schodoch. Otvorí dvere na svojej izbe a ja vchádzam
za ňou. „Problém so sexom po výške je v tom, že neznášam
randenie. Zaberá priveľa času. Celý večer venuješ človeku, pri
ktorom už po piatich minútach zistíš, že zbytočne strácaš čas.“

Súhlasím s ňou. Radšej sa riadim heslom všetko alebo
nič. Vždy som si túžil nájsť niekoho, s kým by som si okamžite
padol do oka a *ponoril sa* s ním do plnohodnotného vzťahu.

Netuším, či by to mohla byť práve Layla, no keď sme
spolu padali na dno bazéna, cítil som, že je tá pravá. Vášni-
vejší bozk som ešte nezažil.

Layla mi vezme z rúk naše mokré oblečenie a odnesie
ho do kúpeľne. Hodí ho do sprchy, a len čo sa vráti do izby,
prehodí: „Mal by si z kapely odísť.“

Nevyspytateľnejšieho človeka asi nepoznám. Zaskočí ma aj najprostejšími vetami. „Prečo?“

„Lebo si v nej nešťastný.“

Má pravdu, som nešťastný. Zamierime k posteli. „Kde pracuješ?“ vyzvedám.

„Nepracujem. Minulý týždeň ma vyhodili.“

Sadne si a oprie sa o čelo postele. Ležím na boku na van-
kúši a pozorujem ju. Tvárou sa jej takmer dotýkam bedra
a bezprostredná blízkosť jej stehna ma vyvádza z miery a zá-
roveň vzrušuje. Pobožkám ju naň. „Prečo ťa vyhodili?“

„Nechceli mi dať voľno na Aspeninu svadbu, tak som sa
viac do práce nevrátila.“ Skĺzne do rovnakej polohy, v akej
ležím ja. „Boxerky máš stále mokré. Asi by sme si mali vy-
zliecť aj zvyšok šiat.“

Trúfa si, ale mne sa jej odvaha páči.

Zovriem ju okolo pásu a stiahnem na seba. Zapadne do
mňa tak dokonale, až zastoná. Som od nej vyšší, takže tvá-
re nemáme pri sebe, ale túžim ju pobožkať. Určite po tom
túži tiež, lebo sa po mne pomaly posúva, až kým sa nám ne-
spojia pery.

Už toho na sebe veľa nemáme, takže po niekoľkých se-
kundách ležíme pod paplónom úplne nahí a takmer zabúda-
me na kondóm. No keďže toto dievča nepoznám a ono nepo-
zná mňa, pre istotu počkám, kým v tme nahmatá kabelku.
Len čo z nej vyloví kondóm a podá mi ho, siahnem pod pap-
lón a nasadím si ho.

„Asi máš pravdu,“ prehodím.

„V čom?“

Prevalím sa na ňu a ona rozťahne nohy a pustí ma me-
dzi ne. „Mal by som z kapely odísť.“

Súhlasne prikývne. „Hranie vlastnej hudby ti urobí väčšiu radosť, aj keď na nej nezarobíš.“ Krátko ma pobožká a vzápätí sa odtiahne. „Nájdi si robotu, čo ti nebude liezť na nervy. A vydávaj popri nej svoju hudbu. Je lepšie byť chudobný a naplnený než... chudobný a prázdny. Chcela som povedať *bohatý* a prázdny, ale keby si bol bohatý, určite by si v tej kapele nehral.“

Povedal by som jej, že nie som chudobný, no hanbím sa priznať, že v kapele hrám dobrovoľne a nie z donútenia, takže radšej mlčím.

„Ak ti je súdené byť chudobný, je lepšie, ak budeš aspoň šťastný,“ dodá.

Má pravdu. Pobožkám ju na krk, potom na prsia. Vzápätí perami spočiniem na jej ústach. „Asi som rád, že som ťa stretol.“

Trochu sa odo mňa odtiahne a usmeje sa. „Asi si rád? Alebo si rád?“

„Som. Som *veľmi* rád, že som ťa stretol.“

Prstami mi prejde po perách. „A ja som zas veľmi rada, že som stretla *teba*.“

Ďalej sa bozkávame a nikam sa nenáhlime, akoby sme si uvedomovali, že pred sebou máme celú noc. Lenže mám kondóm a ona ma už do seba vedie.

Stále si však dávam načas. Poriadne.

Záleží mi na každej sekunde, ktorú s ňou strávim.

* * *

Leží na bruchu a ja jej necudnými prstami prechádzam po hladkej krivke chrbta.

Prejdem až k zátylku, vojdem jej do vlasov a začnem ju hladkať po hlave.

„Mám strašnú chuť na tacos,“ prehodí.

Nikdy som žiadnemu dievčaťu nechcel vidieť do hlavy viac než Layle. Nerozmýšľa ako ostatní. Čo má na mysli, to má aj na jazyku, a nič si nevyčíta. Rozpráva priamo a bez pocitu viny. Aj keď jej slová občas zabolia.

Netušil som, že by ma raz takáto brutálna úprimnosť mohla vzrušovať.

Pred chvíľou som jej povedal, že lepší sex som v živote nezažil. Čakal som, že mi kompliment opätuje, no ona len s úsmevom vyhlásila: „To si myslíme vždy. No len čo stret-neme niekoho nového, zabudneme, aký skvelý bol sex pred ním, a znova si navrávame to isté.“

Zasmial som sa. Myslel som si, že žartuje, ale nežartovala. Vzápätí som sa nad jej tvrdením trochu zamyslel a uvedomil si, že má pravdu. O panictvo som prišiel v pätnástich. Vtedy sa mi zdalo, že nič lepšie v živote nezažijem. No v sedemnástich som stretol Victoriu Jaredovú a sex s ňou sa mi zdal najlepší, aký som kedy zažil. A potom so Sarah Kisnerovou a s dievčaťom, ktoré sa mi v prváku na výške podarilo prepašovať na internát. Potom s dvomi či tromi ďalšími babami a napokon so Sable. Zakaždým sa mi zdalo, že lepšie to už byť nemôže. A možno boli všetky rovnako dobré.

Ani jedna z nich by sa však nevyrovnala Layle. Tým som si istý. *Natoľko istý ako pri všetkých ženách pred Laylou.*

„Si veriaci?“ opýta sa Layla.

Jej myšlienky sú rovnako sporadické a naruživé ako jej činy. Asi preto ma tak fascinuje. V jednej chvíli leží na chrbte, nechťami sa mi zarýva do pliec a kričí moje meno.